

Arrest

nr. 192 603 van 27 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Ichrian in het district Mansehra, Khyber-Pakhtunkwa (KPK), Pakistan. U verklaarde te zijn opgegroeid bij familie in Abbottabad, Karachi en Mansehra districtshoofdplaats. Uw vader wilde dat u niet zou studeren en de Taliban zou vervoegen. Enkele familieleden zouden immers bij de Taliban vechten. Uw moeder had u echter naar school gestuurd bij familie. In augustus 2013 sloot u een contract af met de hulporganisatie Al-Mubarak Welfare Society International (AWSI) die in Peshawar is gelokaliseerd. U zou voor hen aan verschillende projecten hebben meegewerkt in verschillende districten van de KPK. Op 11 september 2015 zou u na deelname aan een meeting zijn aangevallen door enkele onbekende mannen waarvan u denkt dat ze Taliban zijn. U zou immers al dikwijls, ook telefonisch, door familie en onbekenden gevraagd zijn om de Taliban te vervoegen. U belandde in het ziekenhuis en besloot daarna niet meer te werken voor AWSI.

Op 2 oktober 2015 was u op weg naar huis toen u beschoten werd in het donker. U werd niet geraakt en enkele familieleden die de schoten hoorden kwamen u tegemoet om te helpen. Uiteindelijk stelde uw vader u voor de keuze en besloot u het land te verlaten. U wilde immers niet voor de Taliban vechten. U reisde illegaal via Quetta naar Iran en zo verder via Turkije naar Europa waar u eind november aankwam en op 8 december 2015 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken voor: een identiteitskaart, een lidkaart AWSI, kopieën van verschillende Belgische medische stukken en een psychologisch rapport aangaande uw situatie, een contract van AWSI, een aanbevelingsbrief van AWSI, een kopie van een politierapport (application), vijf attesten van uw werk voor de polio campagnes, uitbetalingsbewijs september 2015, medisch stuk september 2015 uit Pakistan, verschillende foto's van uw Pakistaans paspoort en familieleden en een kopie van een foto van uzelf voor de NGO AWSI. U voegde daar nadien ook nog een kopie van een krantenartikel aan toe, evenals foto's van uw paspoort (met uitzondering van pagina 8 en 9) en een kopie van een geschreven attest over uw werk voor de polio campagnes.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst wat betreft uw identiteit en reisweg, moet het CGVS vaststellen dat u weliswaar uw identiteitskaart neerlegt, evenals andere stukken die uw identiteit kunnen staven, maar dat u nalaat uw origineel paspoort neer te leggen. U maakte aan het CGVS enkele foto's over van iemand die uw paspoort vasthoudt, maar daarmee kan het CGVS uw origineel paspoort niet controleren om na te gaan of er eventueel visa en/of in- en uitreisstempels staan. De foto's die u voorlegt kunnen, bij gebrek aan origineel, dan ook geen uitsluitsel geven over de precieze inhoud van het paspoort. Bovendien mankeren foto's van pagina 8 en 9 die, volgens uw verklaringen bij het neerleggen van deze stukken op 16 februari 2017, werden vergeten af te printen. Aldus kan uw paspoort enkel verder uw identiteit staven maar meer niet. Het vermoeden bestaat dan ook dat u uw paspoort bewust achterhoudt omdat de informatie in het paspoort eventueel niet overeenstemt met uw verklaringen. U gaf te kennen dat uw paspoort bij uw vader ligt en gezien uw conflict met hem zou het niet kunnen worden opgestuurd. Echter kon u er blijkbaar wel foto's van verkrijgen. Bovendien is het trouwens bedenkelijk dat u in 2015 een paspoort liet maken en dat u dat bij uw vader liet liggen terwijl u zelf verklaarde dat u bijna nooit daar was en elders verbleef, meer bepaald bij uw zus (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.9). Dat u dan, gezien de ruzie met uw vader, uw paspoort daar zou laten liggen komt weinig aannemelijk over. Dat u trouwens zomaar, zonder reden, in 2015 een paspoort liet maken (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.3), komt op zich al opmerkelijk over. Daarbij kan verder verwezen worden naar uw verklaringen die tegenstrijdig zijn betreffende uw identiteitskaart. U verklaarde ten aanzien van de DVZ dat uw identiteitskaart, net als uw paspoort, in Pakistan achterliet (zie verklaringen DVZ p.9 11/1/2016). Ten aanzien van het CGVS gaf u aan dat u uw identiteitskaart zelf meebracht naar België (zie gehoorverslag CGVS 17/11/2017 p.4 en 5). U legde in elk geval geen enkel stuk neer ter staving van uw beweerde reisweg en aldus kan het CGVS vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt om uw werkelijke reisweg vanuit Pakistan te verhuilen. Ook wanneer u eerst verklaart dat u bij uw vertrek een paar dagen in Quetta verbleef om dan even later te verklaren dat u daar aankwam en diezelfde avond vertrok uit Quetta, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.4).

Ten tweede wat betreft uw asielmotief, blijkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het begin van de asielprocedure (januari 2016) dingen hebt verklaard die niet overeenstemmen met wat u later in de asielprocedure ten aanzien van het CGVS verklaarde. Dit betreffen nochtans zeer essentiële verschillen en u gaf ten aanzien van het CGVS (november 2016) dan ook toe dat u niet de ware toedracht van uw asielaanvraag had verteld (zie gehoorverslag CGVS 17/11/2016 en 24/01/2017). Hoe dan ook ondermijnt deze vaststelling uw algemene geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U hebt hier duidelijk in tekort geschoten. U verklaarde dat u, in nasleep van de aanslagen in Frankrijk eind 2016, de zogenaamde ware toedracht van de betrokkenheid van uw vader bij de Taliban niet durfde weer te geven (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.16). Echter blijkt ook dat u nadien in het opvangcentrum via anderen, evenals via uw advocaat, te weten kwam dat u dit toch zou mogen vertellen. Maar het CGVS stelt vast dat u dit pas

meedeelde aan het CGVS tijdens het gehoor in november 2016. Op geen enkel ogenblik, alvorens het gehoor op het CGVS, hebt u enige nota of bemerking aan het CGVS overgemaakt dat er u ten aanzien van de DVZ verkeerde informatie zou hebben doorgegeven. Hoe dan ook, blijkt dat u ten aanzien van de DVZ, bij het invullen van de vragenlijst van het CGV, niet alleen hebt verzwegen dat uw vader bij de Taliban zou zijn. U verklaarde zelfs ten aanzien van de DVZ dat de Taliban uw vader per telefoon zou hebben gecontacteerd om naar u te vragen (zie vragenlijst CGVS 11/1/2016 vraag 5).

Ten derde legde u attesten neer die elke vorm van geloofwaardigheid mankeren en die aldus ook de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Zo legde u verschillende attesten neer die uw betrokkenheid bij de polio campagnes zouden moeten staven. Echter blijkt vooreerst dat u die stukken zelf niet hebt gelezen. Het komt weinig overtuigend over indien u vanuit Pakistan via vrienden stukken ter staving van uw asielaanvraag laat overkomen en dat u die op geen enkele wijze bekijkt of naleest alvorens ze aan de bevoegde asielinstanties voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.16). Bovendien is de tekst in zeer slecht Engels opgesteld en wordt de zeer waarschijnlijk bedoelde term 'Campaign' totaal verkeerdelijk als 'Complain' geschreven. Dit is nochtans een essentiële term. Bijkomend moet het CGVS opmerken dat u zelf verklaarde geen opleiding te hebben gehad in het kader van de polio acties en aldus zou u op bepaalde vragen van het CGVS, inzake de uitvoering van de polio-campagnes, geen antwoord kunnen geven. Dat u later in de procedure (16 februari 2016) een kopie van een nieuw geschreven attest aan uw dossier bijvoegde doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het voornamelijk herhalen van de tekst op de andere stukken, maar dan zonder de taalfout, komt weinig overtuigend over. Het betreft hoe dan ook maar een kopie. Volledigheidshalve kan het CGVS hier verwijzen naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste stukken te verkrijgen. U legde ook een attest neer van AWSI dat kan bevestigen dat u voor hen werkte. Maar het attest stelt niets over de concrete problemen die u zou hebben gekend in 2015 en waardoor u besloten zou hebben uw land te verlaten. Nochtans zou het attest van AWSI zijn opgesteld door de persoon die u ook, na de zogenaamde aanslag op uw persoon, was komen bezoeken in het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.9). Indien u stukken toevoegt aan uw dossier, mag toch verondersteld worden dat deze uw relaas staven. Evenzeer dat ze, zoveel als kan, uw relaas onderbouwen en zoveel als kan informatie daartoe verstrekken. De brief van AWSI zegt trouwens evenmin iets over uw zogenaamde betrokkenheid bij de verschillende polio campagnes. U legde verder een 'applicatie' neer van uw zogenaamde klacht bij de politie. Maar zoals u zelf weergeeft (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.15), deze applicatie bij de politie is in geen geval een bewijs. U legt geen First Information Report (FIR) neer. Bovendien betreft dit enkel een kopie (waarvan de stempel ook een kopie is) en geen geattesteerde kopie. Aldus is de bewijswaarde zeer beperkt aangezien kopieën met het nodige knippen plakwerk gemakkelijk kunnen worden vervalst.

Ten vierde moet ook worden vastgesteld dat u, naast de attesten die niet altijd aannemelijk overkomen (zie boven), u geen foto's neerlegt die uw activiteiten zouden kunnen staven. U verklaarde zeer veel foto's te hebben van uw activiteiten op uw mobiel telefoontoestel, maar dat zou u zijn afgenomen tijdens de reis (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.7). Los van het feit dat een dergelijke uitleg op zich al stereotiep overkomt, liet u over het bezit van dergelijke foto's uiteenlopende verklaringen optekenen. In eerste instantie gaf u, gevraagd naar foto's van u op uw werk, aan dat u er een tweeduizendtal op uw (verloren gegane) telefoontoestel had staan. Verder, gewezen op het feit dat uw organisatie wel degelijk veel foto's post maar u daar nergens op blijkt te staan, verklaarde u dat het eigenlijk onmogelijk was om foto's van uw werk te nemen (zie gehoorverslag CGVS 17/11/2016 p.15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gaf u dan opnieuw aan dat u op dit telefoontoestel wel degelijk veel foto's zou hebben gehad van uw werk. Het is bovendien ook uiterst bevreemdend dat u wel verschillende foto's had genomen, maar dat u via uw vrienden en ex-collega's in Pakistan geen foto's kon krijgen van u tijdens deze activiteiten. U legde een kopie van een foto neer omdat de foto in een kader zit in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.7). Maar op basis van deze kopie kan niet duidelijk worden vastgesteld of u werkelijk op de foto staat. En zelfs indien het uw persoon betreft is de context waarin de foto is genomen niet duidelijk. Verder gaf u ook te kennen over een bankrekening te hebben beschikt in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.8). Maar ook daarvan legde u geen stukken voor terwijl zulke zaken net op een al dan niet rechtstreekse manier uw verklaringen wel kracht kunnen bijzetten.

In dit verband dient eveneens opgemerkt dat verschillende foto's en posts op uw Facebook profiel (waarvan u aangaf dat dit het uwe is), de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw problemen, verder ondermijnen. Zo blijkt vooreerst dat u in de periode dat u in het ziekenhuis verbleef, nog onbezorgd en vlotjes foto's en commentaren kon posten. Bovendien lijkt het hierbij vaak eerder om foto's van uzelf op toeristische uitstappen te gaan, dan om iemand die in dermate grote problemen verkeert in Pakistan (zie blauwe map).

Ten vijfde verklaarde u door de Taliban te zijn opgeleid gedurende ongeveer twee maanden (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.21 en 22). Maar dit komt weinig overtuigend over. U hebt dat vooreerst nergens gemeld ten aanzien van de DVZ, bij het overlopen van de vragenlijst CGVS in januari 2016. U kan trouwens op geen enkele wijze aanduiden wanneer u ongeveer door de Taliban zou zijn getraind. U geeft aan dat u omwille van een verwonding met de opleiding stopte, maar dat kan u niet staven. U wist zelfs niet hoe oud u was en u zou dat evenmin tijdens een schoolvakantie hebben gedaan. U voegt daar vaag aan toe dat uw vader niet wilde dat u naar school ging. Dit komt allemaal weinig overtuigend over. Hierbij merkt het CGVS nog op dat u verklaarde op verschillende plaatsen te hebben gewoond en gestudeerd (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.5 en CGVS 17/11/2016 p.7 en 8). Nergens hebt u daarbij uw verblijf bij de Taliban gemeld. U legt trouwens ook geen enkel studiedocument neer waaruit uw studies en verblijfplaatsen zouden kunnen blijken. Gezien u er wel in slaagde zovele andere stukken voor te leggen en u geen studieattesten voorlegde, komt dit bevreemdend over. U verwees nog naar een filmpje op uw telefoontoestel waaruit het trainingskamp zou moeten blijken (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.21). Maar na kort opzoekwerk door het CGVS werd datzelfde filmpje via Youtube terug gevonden. Er zijn enkele gemaskerde en onherkenbare mannen die karate-achtige bewegingen doen, maar niet. U bevestigde dat het om hetzelfde filmpje gaat. Uw verklaring dat dit filmpje alles bewijst kan dan ook in geen enkel geval overtuigen.

Ten slotte blijkt dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in de verschillende landen waarlangs u naar België kwam, hoewel u hiertoe wel de kans had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in andere landen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

U geeft geen zicht op uw precieze profiel, uw echte relaas en uw reisweg. U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen. De medische attesten opgesteld in België kunnen uw asielmotieven niet hard maken, aangezien ze geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Echter doen deze medisch attesten geen sluitende uitspraak over de precieze omstandigheden waarin verzoeker verwond werd en houdt dit aldus geen enkele indicatie in over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen. De foto's van enkele familieleden en hun verblijfskaarten in Europa voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker bevestigt de samenvatting van de asielmotieven in de bestreden beslissing en benadrukt daarbij dat het essentieel is dat een aantal familieleden belangrijke functies hadden/hebben bij de Taliban terwijl zijn opvattingen hiermee totaal onverenigbaar zijn en dit hem in gevaar heeft gebracht, waarbij dit gevaar uitgaat van een ruimere context dan zijn eigen directe omgeving.

Wat betreft zijn nalaten om zijn origineel paspoort neer te leggen, wijst verzoeker erop dat zijn identiteit en herkomst niet worden betwist door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker benadrukt dat hij omwille van zijn traumatische ervaringen in Pakistan en onderweg, zijn timing van zijn aankomst in Europa en de aanslagen in Frankrijk zeer terughoudend was bij zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij toen nog niet over documenten beschikte. Hij onderlijnt vervolgens dat hij zijn medewerkingsbereidheid heeft getoond door verschillende documenten neer te leggen gedurende het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij nadien zijn neef opnieuw contacteerde, kopieën ging neerleggen van alle pagina's van zijn paspoort behoudens de twee pagina's die blijkbaar niet correct werden afgeprint, maar dat hij deze zelf liet zien op zijn telefoon. Verzoeker vervolgt met te stellen dat zijn

verklaringen aangaande zijn reisdocumenten wel coherent en logisch zijn en herhaalt zijn verklaringen dienaangaande. Hij verduidelijkt dat hij zijn paspoort nog nooit gebruikt heeft en het niet vreemd is dat het nog steeds “thuis” ligt. Hij vroeg het paspoort aan omdat hij toen 20-21 jaar was en het redelijk is dat men er dan een heeft, voor als men wil reizen.

Dat er essentiële verschillen opvallen tussen zijn opeenvolgende verklaringen, kan verzoeker niet volgen en is daarentegen te kort door de bocht. Hij wijst op zijn kwetsbaar profiel, zijn slechte timing en zijn psychologische toestand bij zijn aankomst in Europa/België en tevens op het gegeven dat hij bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij heel wat meer te vertellen had en dat hij meer duiding moest geven bij hetgeen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd. Verzoeker vervolgt dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien niet foutief waren, doch dat zij overwegend te summier en onvolledig waren. Verzoeker laakt voorts nog dat de commissaris-generaal niet verder is nagegaan of zijn vader al dan niet banden heeft met de Taliban, dat zijn neef een commandant was én of zijn eigen broer tevens bij de Taliban aangesloten was alvorens te vluchten naar Dubai; nochtans essentiële elementen bij de beoordeling van zijn asielrelaas naar mening van verzoeker.

Verzoeker betreurt tevens dat in de bestreden beslissing enkel argumenten worden aangevoerd die zijn documenten in een slecht daglicht stellen. Hij stelt daarbij dat uit de stukken wel degelijk blijkt dat hij voor AWSI heeft gewerkt en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele poging tot verificatie heeft ondernomen, doch de attesten totaal niet in overweging neemt met verwijzing naar corruptie. Voorts herhaalt verzoeker dat hij de stukken inderdaad niet zelf gelezen heeft of grondig heeft bekeken. Wat betreft de documenten aangaande zijn deelname aan poliocampagnes verduidelijkt verzoeker dat hij aangesproken werd omwille van zijn herkomst. Verder geeft hij aan veel last te hebben van hoofdpijn en niet te veel aan zijn problemen te willen denken, hetgeen volgens hem verklaart waarom hij wellicht soms iets te weinig aandacht heeft gegeven aan zijn documenten en/of stukken. Verzoeker onderstreept opnieuw dat hij geen origineel exemplaar van de applicatie bij de politie kan bekomen en wijst tot slot op zijn psychologische problemen, waarmee – naar zijn mening – geen rekening werd gehouden.

Verzoeker stelt bovendien niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing aangaande de foto's die hij al dan niet neerlegt ter staving van zijn asielrelaas. Aangaande zijn activiteiten op zijn Facebookprofiel verklaart verzoeker dat zijn activiteiten gedurende zijn hospitalisatie geen afbreuk doen aan het feit dat hij wel degelijk problemen had op dat ogenblik; *“dit behoort tot de cultuur en onafgezien van zijn toestand kon hij wel degelijk oude foto's posten”*. Dat hij een *“goed niveau had”* en ook financieel geen problemen kende – zoals blijkt uit de foto's – heeft evenmin invloed op zijn asielrelaas, aldus verzoeker. Hij wijst er in dit kader nog op dat hij zijn Facebookprofiel nooit heeft afgesloten.

Met betrekking tot de opleiding door de Taliban verduidelijkt verzoeker dat deze plaatsvond in een ver verleden, van korte duur was en het totaal niet redelijk is om te verwachten dat hij hierover gesproken zou hebben tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij heeft bovendien de context van zijn training en de familiale omstandigheden waarin deze georganiseerd werd wel degelijk toegelicht, onder meer door middel van een filmpje.

Dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in de verschillende landen waarlangs hij naar België kwam, is te verwachten nu het geweten is dat het gros van asielzoekers in België andere landen heeft doorkruist alvorens, omwille van redenen die hun eigen zijn en soms ook afhankelijk van de smokkelaar, pas hier asiel aan te vragen.

Verzoeker laakt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen zicht zou hebben gegeven op zijn precieze profiel, zijn echte relaas of zijn reisweg en wijst hierbij op zijn uitgebreide en eensluidende verklaringen en in het bijzonder op de familiale en regionale achtergrond.

Hij is voorts van mening dat de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stereotiep en geenszins geactualiseerd van aard is. Hij duidt er opnieuw op dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de uitgebreide en eensluidende psychologische attesten, waarbij zijn situatie in geval van terugkeer niet in het licht van die gegevens werd beoordeeld door de commissaris-generaal.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota het rapport *"EASO Country of Origin Information Report. Pakistan – Security Situation"* van augustus 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota een kleurenkopie van zijn paspoort en psychologisch attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan te vrezen voor zijn leven omwille van zijn weigering om zich aan te sluiten bij de Taliban. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij nagelaten heeft om zijn origineel paspoort neer te leggen waardoor het vermoeden ontstaat dat hij moedwillig zijn paspoort achterhoudt om zo zijn werkelijke reisweg uit Pakistan te verhullen, (ii) hij niet voldeed aan de medewerkingsplicht die op hem rust om bij het begin van zijn asielaanvraag een waarheidsgetrouw relaas aan te brengen, nu hij onder meer op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen enkele melding maakte van de betrokkenheid van zijn vader bij de Taliban wat nochtans een essentieel element uitmaakt van zijn asielrelaas, (iii) de door verzoeker neergelegde attesten elke vorm van geloofwaardigheid mankeren doordat er ernstige incoherenties werden vastgesteld die zijn asielrelaas verder ondermijnen, (iv) verzoeker geen foto's neerlegt die zijn activiteiten bij de organisatie AWSI zouden kunnen staven, (v) verschillende foto's en posts op zijn Facebookprofiel de geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn problemen, verder ondermijnen, (vi) zijn verklaringen door de Taliban te zijn opgeleid gedurende ongeveer twee maanden niet aannemelijk zijn, (vii) blijkt dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in de verschillende landen waarlangs hij naar België kwam, hoewel hij hiertoe wel de kans had en (viii) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht en dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zo kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat er essentiële verschillen opvallen in verzoekers verklaringen op de DVZ en zijn verklaringen tijdens de gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) aangaande de reden(en) waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht, welke zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnen. Verzoeker antwoordde tijdens het interview op de DVZ op de vraag welke feiten aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht immers als volgt: *"Ik werkte voor een N.G.O. genaamd Al Mubarak, Welfare Society International. Die waren door United Nations Development Programma gesponsord. Die organisatie zet zich in voor de rechten van de vrouwen. Ik was bedreigd door de extremisten, de Taliban. Weet u wie u bedreigde? Ik weet niet wie dat deed, maar ik weet dat ze extremisten zijn. Ze hebben ook de hele N.G.O. bedreigd dat ze het bureau gingen*

opblazen. Ze zeiden dat ik de N.G.O. moest verlaten. Mijn job dus opzeggen. (...) Toen ik 10 à 15 dagen later onderweg naar huis was, heeft iemand mij beschoten. Wie? Het was avond, ik weet niet wie dat deed. Ik was ongedeerd. Toen ik thuis kwam vertelde ik wat was gebeurd aan mijn vader. Er belde toen iemand mijn vader op en zei dat ze dit keer mij niet raakten, maar de volgende keer wel raak gingen schieten. Wie belde u vader? Anoniem. Volgende dag ging ik naar de politie om alles te vertellen. Maar de politie interesseerde zich er niet in mij te helpen. (...)" (administratief dossier, stuk 17, vraag 3.5.), daar waar hij de kern van zijn problemen in zijn land van herkomst gedurende zijn gehoren op de zetel van het CGVS nochtans situeert in het gegeven dat hij door zijn familie – en dus geenszins onbekenden – herhaaldelijk gevraagd werd om zijn werkzaamheden bij de hulporganisatie Al-Mubarak Welfare Society International (AWSI) stop te zetten en zich aan te sluiten bij de Taliban (administratief dossier, stuk 8, p. 19 en stuk 5, p. 11-12). Sterker nog, verzoeker verklaart tijdens zijn eerste gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk dat zijn vader wenste dat hij "meeding" met de Taliban en ook deel uitmaakt van deze groepering, daar waar hij op de DVZ nochtans liet uitschijnen dat zijn vader niet eens wist wie hem opbelde nadat schoten op verzoeker zouden zijn afgelost en verzoeker aldus impliciet te kennen geeft dat zijn vader geen banden heeft met de Taliban. Deze incoherenties in verzoekers opeenvolgende verklaringen doen reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn.

Met het verweer dat zijn verklaringen bij de DVZ niet foutief zijn en geenszins begrepen kunnen worden als zou hij de ware toedracht niet verteld hebben, doch dat zij gewoon overwegend te summier en onvolledig zijn, slaagt verzoeker er allerm minst in om zijn opeenvolgende verklaringen in overeenstemming te laten schijnen en kan hij geen verschoning bijbrengen voor zijn omissie op de DVZ waarbij hij geheel onvermeld liet dat verschillende van zijn familieleden bij de Taliban zijn en dit hem in gevaar zou hebben gebracht. De Raad merkt voorts op dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014). Bovendien werden verzoekers verklaringen op DVZ aan hem werden voorgelezen in het Urdu en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Ook in zoverre verzoeker verwijst naar zijn kwetsbaar profiel bij aankomst in Europa/België en het feit dat hij bij aanvang van het gehoor op de zetel van het CGVS verduidelijkte dat hij heel wat meer te vertellen had en dat hij meer duiding moest geven over hetgeen er tijdens het interview op de DVZ werd genoteerd, slaagt hij er niet in te overtuigen. Er dient opnieuw te worden opgemerkt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog stelt dat het aan de asielinstanties toekomt om na te gaan welke de vaststaande objectieve elementen zijn die aanleiding kunnen geven tot een nood aan bescherming en het dus niet in de eerste plaats de bedoeling is om verzoeker af te straffen voor onvolledige verklaringen of stilzwijgen omtrent belangrijke facetten van zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des*

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zoverre verzoeker de bestreden beslissing een subjectieve interpretatie acht, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zijn voorgehouden activiteiten bij de hulporganisatie AWSI – waarvan leden van de Taliban gevraagd zouden hebben om deze te staken en die uiteindelijk aanleiding zouden hebben gegeven tot een aanval op verzoeker – niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden vast dat aan de door verzoeker neergelegde attesten van zijn beweerde betrokkenheid bij de polio-campagnes geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: **“Ten derde legde u attesten neer die elke vorm van geloofwaardigheid mankeren en die aldus ook de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Zo legde u verschillende attesten neer die uw betrokkenheid bij de polio campagnes zouden moeten staven. Echter blijkt vooreerst dat u die stukken zelf niet hebt gelezen. Het komt weinig overtuigend over indien u vanuit Pakistan via vrienden stukken ter staving van uw asielaanvraag laat overkomen en dat u die op geen enkele wijze bekijkt of naleest alvorens ze aan de bevoegde asielinstanties voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.16). Bovendien is de tekst in zeer slecht Engels opgesteld en wordt de zeer waarschijnlijk bedoelde term ‘Campaign’ totaal verkeerdelijk als ‘Complain’ geschreven. Dit is nochtans een essentiële term. Bijkomend moet het CGVS opmerken dat u zelf verklaarde geen opleiding te hebben gehad in het kader van de polio acties en aldus zou u op bepaalde vragen van het CGVS, inzake de uitvoering van de polio-campagnes, geen antwoord kunnen geven. Dat u later in de procedure (16 februari 2016) een kopie van een nieuw geschreven attest aan uw dossier bijvoegde doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het voornamelijk herhalen van de tekst op de andere stukken, maar dan zonder de taalfout, komt weinig overtuigend over. Het betreft hoe dan ook maar een kopie. Volledigheidshalve kan het CGVS hier verwijzen naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste stukken te verkrijgen. U legde ook een attest neer van AWSI dat kan bevestigen dat u voor hen werkte. Maar het attest stelt niets over de concrete problemen die u zou hebben gekend in 2015 en waardoor u besloten zou hebben uw land te verlaten. Nochtans zou het attest van AWSI zijn opgesteld door de persoon die u ook, na de zogenaamde aanslag op uw persoon, was komen bezoeken in het ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.9). Indien u stukken toevoegt aan uw dossier, mag toch verondersteld worden dat deze uw relaas staven. Evenzeer dat ze, zoveel als kan, uw relaas onderbouwen en zoveel als kan informatie daartoe verstrekken. De brief van AWSI zegt trouwens evenmin iets over uw zogenaamde betrokkenheid bij de verschillende polio campagnes. (...)”**

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift volhardt dat de attesten wel degelijk aantonen dat hij voor AWSI gewerkt heeft en dat het CGVS geen enkele inspanning heeft geleverd om zich hieromtrent te informeren bij de ondertekenaar van het attest of enig ander bevoegd persoon, wijst de Raad erop op dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek

karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Met het verweer dat hij veel last heeft van hoofdpijn en niet teveel wil denken aan zijn problemen, slaagt verzoeker er voorts niet in zijn gebrek aan kennis van de door hem neergelegde attesten te verschonen. Het CGVS kan gevolgd worden waar deze dienaangaande terecht opwerpt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal documenten, zonder dat hij een minimale kennis heeft van de inhoud van deze documenten en zonder enige inspanningen te hebben verricht om hier meer over te weten te komen.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze aangaande het gebrek aan foto's van verzoekers werkzaamheden bij de poliocampagne van AWSI pertinent overweegt: ***“Ten vierde moet ook worden vastgesteld dat u, naast de attesten die niet altijd aannemelijk overkomen (zie boven), u geen foto's neerlegt die uw activiteiten zouden kunnen staven. U verklaarde zeer veel foto's te hebben van uw activiteiten op uw mobiel telefoontoestel, maar dat zou u zijn afgenomen tijdens de reis (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.7). Los van het feit dat een dergelijke uitleg op zich al stereotiep overkomt, liet u over het bezit van dergelijke foto's uiteenlopende verklaringen optekenen. In eerste instantie gaf u, gevraagd naar foto's van u op uw werk, aan dat u er een tweeduizendtal op uw (verloren gegane) telefoontoestel had staan. Verder, gewezen op het feit dat uw organisatie wel degelijk veel foto's post maar u daar nergens op blijkt te staan, verklaarde u dat het eigenlijk onmogelijk was om foto's van uw werk te nemen (zie gehoorverslag CGVS 17/11/2016 p.15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gaf u dan opnieuw aan dat u op dit telefoontoestel wel degelijk veel foto's zou hebben gehad van uw werk. Het is bovendien ook uiterst bevreemdend dat u wel verschillende foto's had genomen, maar dat u via uw vrienden en ex-collega's in Pakistan geen foto's kon krijgen van u tijdens deze activiteiten. U legde een kopie van een foto neer omdat de foto in een kader zit in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.7). Maar op basis van deze kopie kan niet duidelijk worden vastgesteld of u werkelijk op de foto staat. En zelfs indien het uw persoon betreft is de context waarin de foto is genomen niet duidelijk. Verder gaf u ook te kennen over een bankrekening te hebben beschikt in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.8). Maar ook daarvan legde u geen stukken voor terwijl zulke zaken net op een al dan niet rechtstreekse manier uw verklaringen wel kracht kunnen bijzetten.”***

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij steeds heeft verklaard dat er van de acties op het terrein geen foto's waren omdat dat te gevoelig ligt, kan hij niet gevolgd worden nu hij tijdens zijn tweede gehoor op de zetel van het CGVS ondubbelzinnig laat verstaan dat hij wel degelijk in het bezit zou zijn geweest van dergelijke foto's: *“Heeft u foto's bij van u terwijl u werkzaam was bij uw organisatie? In mijn GSM waren er bijna 2000 foto's, die GSM werd afgenomen in Iran. (...) En die 2000 foto's op uw GSM, die u bent verloren onderweg, van werk? Van ons bezoek, voor werk, we hadden ook bescherming, ik had ook foto van de chief executive. Ook de foto's van de meetings”* (administratief dossier, stuk 8, p. 13-15) en opnieuw: *“Hebt u ook foto's van u en uw werk bij AWSI? Ik had veel foto's. Op eigen gsm. Dat werd afgenomen in Iran. Alle stukken hier via neef gekregen. Hebt u op enige wijze foto's kunnen vast krijgen van u en uw werk voor AWSI? Ik had foto's getrokken. Ik kreeg een foto. Samen met collega, een vrouw, A.. Ik weet niet wie die foto trok.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Hij geeft bovendien te kennen dat, hoewel de foto's gevoelig liggen en aldus niet gepubliceerd worden op het internet, de organisatie wel degelijk in het bezit is van foto's van hun werkzaamheden (administratief dossier, stuk 8, p. 14), zodat eens te meer de vraag rijst waarom verzoeker niet via die weg in het bezit zou kunnen komen van foto's. De loutere bewering dat het erg plausibel is dat hij zijn GSM gedurende zijn reisweg verloren is, kan evenmin volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande het bestaan van dergelijke foto's en zijn gebrek aan initiatief om via andere kanalen foto's te bekomen, te vergoelijken.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins in staat is om het logo van AWSI op enigerlei wijze weer te geven. Nochtans geeft verzoeker zelf toe dat het logo op alle documenten van de organisatie, op posters en spandoeken en zelfs op de foto's en de kaarten van de organisatie staat weergegeven (administratief dossier, stuk 8, p. 18), zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker zich niets voor de geest kan halen wanneer hem gevraagd wordt om het logo na te tekenen. Het is voorts bevreemdend dat in het door verzoeker neergelegde arbeidscontract wordt aangegeven dat het loon via *“cross cheque”* zal betaald worden op de vijfde dag van de maand, daar waar uit de door hem overgelegde loonbrief blijkt dat zijn loon cash betaald zou zijn geweest op de eerste van de maand (september) (administratief dossier, map 'Documenten'). Deze en voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers activiteiten bij AWSI.

De blote bewering dat verzoeker, hoewel hij qua opleiding niet echt het profiel had om deze campagnes te voeren, doch omwille van zijn herkomst aangesproken werd om als gezicht te fungeren en aldus de bevolking te overhalen om deze vaccinaties te laten gebeuren, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen en overwegingen en kan aldus niet volstaan om de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden activiteiten bij AWSI te herstellen.

Verzoeker maakt overigens op geen enkele wijze aannemelijk dat hij daadwerkelijk na een deelname aan een meeting van AWSI op 11 september 2015 het slachtoffer zou zijn geworden van een aanval door onbekende mannen waarvan hij denkt dat ze tot de Taliban behoren, noch dat hij op 2 oktober 2015 beschoten zou zijn op weg naar huis.

Zo ondermijnen verzoekers activiteiten op Facebook gedurende zijn beweerde ziekenhuisopname (na de voorgehouden aanval op 11 september 2015) vooreerst de geloofwaardigheid, of minstens de ernst van de door hem geschetste problemen. Verzoeker bleef immers met de regelmaat van de klok foto's posten op zijn Facebookprofiel, veelal van toeristische uitstappen en reageerde op verschillende commentaren (zie map 'Landeninformatie' – screenshots Facebookprofiel). Met verzoeker kan worden vastgesteld dat het gegeven dat hij financieel geen moeilijkheden kende – zoals blijkt uit de geplaatste foto's – inderdaad niet relevant is voor de beoordeling van zijn asielrelaas, doch kan hij niet gevolgd worden waar hij betoogt dat het feit dat hij (oude) zaken postte op Facebook geen afbreuk doet aan het gegeven dat hij toen wel degelijk problemen had. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en gevisieerd te worden door leden van de Taliban om zich bij hen aan te sluiten, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij een laag profiel zou aannemen, zeker nadat hij volgens zijn verklaringen het slachtoffer zou zijn geworden van een gerichte aanval. Dat hij meteen na die aanval verschillende foto's zou posten en zich zo aldus op sociale media in de kijker zet, is weinig verenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet derhalve afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde attesten vermogen evenmin de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Uit de attesten die hij voorlegt omtrent zijn problematische gezondheidstoestand blijkt weliswaar dat hij psychologische problemen kent waarvoor het aangewezen is verdere therapeutische ondersteuning te bekomen. Deze vaststellingen vormen evenwel op zich geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten. De behandelende arts doen immers slechts vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoeker. De oorzaak van zijn psychische problemen kan door de arts echter niet met zekerheid worden bepaald en ook hij kan zich op dit vlak louter baseren op verzoeksters verklaringen. Dit blijkt des te meer daar het medisch rapport van dokter B. een korte opsomming geeft van de objectieve en subjectieve verwondingen, die volgens verzoekers eigen verklaringen te wijten zijn aan slagen aan het gezicht, hoofd en de benen. Ook wat betreft de psychologische adviezen van klinisch psycholoog P. dd. 8 juli 2016 en 23 januari 2017 dringt zich eenzelfde vaststelling op.

Wat betreft de verslagen van dokter C. van 13 november 2016 en 7 december 2016 merkt de Raad op dat deze een weergave geven van de historiek van verzoeker en zijn psychische klachten. De arts stelt vast dat verzoeker soms moeilijkheden vertoont in zijn chronologie of om precies te antwoorden op gestelde vragen. Verder wordt in het medisch verslag melding gemaakt van littekens ter hoogte van het hoofd, de borststreek, de knie, het scheenbeen, de teen, de mond, de linkerduim, de ringvinger en hand en omvat aldus een loutere beschrijving van de littekens op verzoekers lichaam, doch bevat verder geen informatie over de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Er wordt zelfs expliciet aangegeven dat verzoeker zelf de precieze oorzaak niet kent, maar dat hij zich herinnert ze te hebben opgemerkt na de aanval. Waar de arts in haar besluit stelt dat verzoeker beantwoordt aan de definitie van het posttraumatisch stresssyndroom en zij vraagt om tijdens de gehele duur van het gehoor rekening te houden met de vermoeidheidstoestand en symptomatische toestand van verzoeker, benadrukt de Raad dat uit dit attest niet blijkt dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt bovendien dat het gehoor op normale wijze geschiedde en dat noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar uitten tegen het plaatsvinden van de gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Enkel op het einde van het einde van de gehoren laat de advocaat optekenen rekening te houden met de psychologische toestand van verzoeker hierbij verwijzend naar de neergelegde medische attesten. Verzoeker laat overigens na om *in concreto* aan te tonen of en zo ja, waar en op welke wijze zijn psychologische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Aangaande het ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 10) dient vastgesteld dat hierin enkel wordt vermeld dat verdere behandeling nodig wordt geacht.

Waar verzoeker aanvoert dat het origineel van 'de applicatie' bij de politie ligt, slaagt hij er niet in om de persistente twijfels aangaande de waarachtigheid van het plaatsvinden van het incident op 2 oktober 2015 – waarbij verzoeker onder vuur zou zijn genomen – uit te klaren. Zo kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker enkel een kopie van de 'applicatie' kan overleggen, die door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren is en aldus geen enkele garantie biedt op het vlak van authenticiteit. Bovendien kan, zoals terecht wordt opgeworpen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast door volgende vaststellingen.

Zo laat hij bij de DVZ geheel onvermeld dat hij gedurende ruim twee maanden opgeleid zou zijn geweest door de Taliban en zijn de verklaringen die hij aangaande deze training aflegt op de zetel van het CGVS behept met ernstige hiaten. Verzoeker kan immers op geen enkele wijze duiden wanneer hij deze opleiding heeft gevolgd, hoe oud hij op dat ogenblik was en of hij deze tijdens een schoolvakantie heeft voltooid (administratief dossier, stuk 5, p. 21-22). Met het verweer dat de training een gebeurtenis betreft uit een ver verleden en dat deze niet lang duurde, slaagt verzoeker er niet in verschooning te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan. Waar verzoeker nog aanvoert dat het totaal niet redelijk is om te verwachten dat hij hierover bij de DVZ zou gesproken hebben, herhaalt de Raad dat ondanks het feit dat de vragenlijst op de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker verwacht kon worden dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Ook het filmpje dat hij toont waaruit het trainingskamp zou moeten blijken, kan geenszins overtuigen. De bestreden beslissing stelt hierover terecht: *"(...) Maar na kort opzoekwerk door het CGVS werd datzelfde filmpje via Youtube terug gevonden. Er zijn enkele gemaskerde en onherkenbare mannen die karate-achtige bewegingen doen, maar niet. U bevestigde dat het om hetzelfde filmpje gaat. Uw verklaring dat dit filmpje alles bewijst kan dan ook in geen enkel geval overtuigen."*

Voorts is het merkwaardig dat verzoeker nalaat zijn origineel paspoort neer te leggen, waardoor het vermoeden ontstaat dat hij moedwillig zijn paspoort achterhoudt om zo zijn werkelijke reisweg uit Pakistan te verhullen. Dienaangaande overweegt de commissaris-generaal op goede gronden: *"(...) U maakte aan het CGVS enkele foto's over van iemand die uw paspoort vasthoudt, maar daarmee kan het CGVS uw origineel paspoort niet controleren om na te gaan of er eventueel visa en/of in- en uitreisstempels staan. De foto's die u voorlegt kunnen, bij gebrek aan origineel, dan ook geen uitsluitel geven over de precieze inhoud van het paspoort. Bovendien mankeren foto's van pagina 8 en 9 die, volgens uw verklaringen bij het neerleggen van deze stukken op 16 februari 2017, werden vergeten af te printen. Aldus kan uw paspoort enkel verder uw identiteit staven maar meer niet. Het vermoeden bestaat dan ook dat u uw paspoort bewust achterhoudt omdat de informatie in het paspoort eventueel niet overeenstemt met uw verklaringen. U gaf te kennen dat uw paspoort bij uw vader ligt en gezien uw conflict met hem zou het niet kunnen worden opgestuurd. Echter kon u er blijkbaar wel foto's van verkrijgen. Bovendien is het trouwens bedenkelijk dat u in 2015 een paspoort liet maken en dat u dat bij uw vader liet liggen terwijl u zelf verklaarde dat u bijna nooit daar was en elders verbleef, meer bepaald bij uw zus (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.9). Dat u dan, gezien de ruzie met uw vader, uw paspoort daar zou laten liggen komt weinig aannemelijk over. Dat u trouwens zomaar, zonder reden, in 2015 een paspoort liet maken (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.3), komt op zich al opmerkelijk over. Daarbij kan verder verwezen worden naar uw verklaringen die tegenstrijdig zijn betreffende uw identiteitskaart. U verklaarde ten aanzien van de DVZ dat uw identiteitskaart, net als uw paspoort, in Pakistan achterliet (zie verklaringen DVZ p.9 11/1/2016). Ten aanzien van het CGVS gaf u aan dat u uw identiteitskaart zelf meebracht naar België (zie gehoorverslag CGVS 17/11/2017 p.4 en 5). U legde in elk geval geen enkel stuk neer ter staving van uw beweerde reisweg en aldus kan het CGVS vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt om uw werkelijke reisweg vanuit Pakistan te verhullen. Ook wanneer u eerst verklaart dat u bij uw vertrek een paar dagen in Quetta verbleef om dan even later te verklaren dat u daar aankwam en diezelfde avond vertrok uit Quetta, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS 24/01/2017 p.4)." Waar verzoeker aanhaalt dat hij naar aanleiding van het tweede gehoor op de zetel van het CGVS opnieuw zijn neef contacteerde en kopieën ging neerleggen van alle pagina's van het paspoort met uitzondering van twee bladzijden die blijkbaar niet correct waren afgeprint, maar die hij op zijn telefoon zou hebben laten zien en dat zijn verklaringen aangaande zijn reisdocumenten (m.n. dat hij zijn paspoort thuis liet liggen, dit*

zonder directe aanleiding aanvraag voor het geval hij zou willen reizen en hij de procedure voor het verkrijgen van het paspoort toelicht) wel degelijk coherent en logisch zijn, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij er echter niet in slaagt de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het feit dat verzoeker ter terechtzitting een kleurenkopie neerlegt van zijn hele paspoort (rechtsplegingsdossier, stuk 10) doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. Het paspoort dat geldig is tot 21 april 2020 vertoont een stempel "cancelled", hetgeen erop wijst dat verzoeker een nieuw paspoort heeft bekomen waardoor het oude werd geannuleerd. In zoverre verzoeker zijn terughoudendheid op de DVZ voorts toeschrijft aan zijn traumatische ervaringen in Pakistan en onderweg, slaagt hij er evenmin in de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande zijn verklaringen op de DVZ dat hij zowel zijn identiteitskaart als zijn paspoort achterliet op te heffen. Tenslotte is het immers het geheel van de gedane vaststellingen rond zijn paspoort, de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande zijn identiteitskaart en het niet aannemelijk maken van zijn reisroute die de Commissaris-generaal doen vermoeden dat verzoeker moedwillig zijn paspoort achterhoudt om zijn werkelijke reisweg te verhullen.

Met het verweer dat het gros van de asielzoekers in België andere landen doorkruist hebben alvorens, omwille van redenen die hun eigen zijn en soms ook afhankelijk van de smokkelaar pas hier asiel aan te vragen, slaagt verzoeker er niet in de pertinente motivering van de commissaris-generaal te weerleggen, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen: ***"Ten slotte blijkt dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in de verschillende landen waarlangs u naar België kwam, hoewel u hiertoe wel de kans had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in andere landen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees."*** Deze vaststellingen en overwegingen blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in zijn asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er

soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In onderhavig verzoekschrift uit verzoeker weliswaar kritiek op de hierboven geciteerde analyse, doch laat hij na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Uit de door de commissaris-generaal per drager bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt verder dat voormelde analyse nog steeds correct is. Deze analyse wordt dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER